

LÉTAY MÁRTON

Labirintus

I.

Nyirkos a tenyér, a szem
mintha kiugrana az arcból,
a boka hamarabb lép, a remegő
térd
gyengeségében bénultan
tétováz.
Szétesik a test.
Mint egy málló, omló ház.
Már nem is test, csak váz.
Vázlat.

Minden tagja
elárulja a másikat.
Minden tagja fél.

Mégis minden mozdulat megtörténik.

Mintha begyakoroltam volna,
mintha a vérpadon
mintha a halálra ítélt
mintha méltósággal.

Belépek a Kapun.

II.

A lépcső alján az előcsarnok még világos.
Az egyik teremben gőz tülekedik.
Fekete folyosó,
sikoltó vörös fülkék.
Eddig tudtam vonszolni magam.
Eddig tartott az akarat.
Eddig a vakmerő erő.
Nem tudom már,
én keresem őt vagy ő engem,
ki akarja a másikat...

Megölni.

Az egymásra dobált, alélt végtagok közül
lassan kilép.
Sima testén megcsillan a pára.

Megfeszülnek az izmok.
Küzdj meg velem!
Küzdj meg velem.
Győzd le!
Győzz le!

III.

Arra eszmélek:
elfutok.

IV.

Mi az a láthatatlan fonál,
ami visszavezetett Hozzád?
Mint győztest ölelsz,
méltó harc után.
A csata véget ért, mondod, győztél,
mi győztünk.
Én győztem – mondja a tested,
magadra húzol,
magadba,
éhesen és habzsolón és bizonyítékra vágyva.

Hatalmam van.
Felajz, hogy úr vagyok
a sorsomon, a testemen, a vágyamon.
Felajz, hogy a test, ez az áruló,
azt az ölelést élvezi, amit én akarok,
és akkor, amikor én akarom,
és hiába hagyott cserben a döntő pillanatban,
hiába rettent meg az öléstől,
most leigázom,
és parancsolok neki,
és irányítom,
és csatába vezetem,
és nem ódzkodom az öleléstől.

Megtehetem.

Ha nem győztem is le a Szörnyet,
íme, enyém lett a Királylány.
Elárultad értem
apád, anyád, életed, hazád, istened,
mindent odadoztál,

és most az enyém vagy,
és most azt csinállok veled,
amit akarok.

Mert megmentettél.

Mert a föld alatt, szemben állva Vele,
mikor már rázáródott
párás, sima, izmos tekintete,
megjelentél te, aki vársz,
és az Élet.

És kijutottam.

V.

Nem tudok tovább hazudni neked.

Medvebőrös sátor.
Naxosz szigete liliomtól bűzös.
Belemarkolsz a hajamba,
a lábad közé húzod a fejem,
közben becézel: szép győztesem,
én hősöm, te athéni herceg,
majd kielégülve kérdezed:
nagyon rút volt a harc?

Fekszem fehér combjaid között,
már nem zihálok az öleléstől,
csak fázik a hátam, mert
a nyirkos bőrön megcsúsznak a csillagok, és
elkapom a tekintetem,
hiába is keresed,
és úgy mondom:
persze, persze...
Ez már a múlt, ne is gondolkodj rajta,
te kis éheske.
És elalszol.

És újra és újra elmesélteted velem.
És újra és újra elmesélem.
Szörnyű volt, nagy baromi test,
az ereje, az izmai,
ahogy összefeszültünk,
de most már vége,
most már soha,
most már nem kell félned,
egy tenger választ el,
és én, a hős.

És nézem a csillagokat, és arra gondolok,
 hogy szemben álltam Vele,
 az ő bőrén is megcsillant a nyirok,
 és izmai fénylettek a bőre alatt,
 és birokra kellett volna kelnem vele,
 legalább tudnám, hogy milyen
 harcolni,
 hogy milyen a Szörny teste, amikor
 kiszorítom belőle a szuszt,

vagy ott halok meg a kezei között,
 abban a bilincs-szoros ölelésben,
 és én is egy lennék
 a levágott és szétcincált és szerte heverő
 testek között.

Mellettem alszol,
 érzem a szeretkezés szagát,
 és hidegen fúj a tengeri szél,
 és a Szörnyre gondolok,
 róla álmodom,
 álmomban visszatérek Hozzá,
 akitől elfutottam.

Elhagylak.

VI.

Elért az átkod.

Naxosz partján álltál,
 két kezed verte a fövenyt,
 és túlüvöltötted a hullámokat,
 túlsikítottad a vihart,
 valamelyik süket isten csak meghallott hát.

És a fonal, amivel visszarántottál
 az életbe,
 most már egybefonódott a sorsommal,
 hogy egy Moira se tudná szétbogozni a kettőt.

Elért az átkod,
 szemem előtt van habzó szád,
 vérvonalas szemed,
 és hallom a hullámokon és a viharon túl is
 az üvöltést, amit
 emberi fül még nem hallott.

Halálbaküldő Apám vére
 a szikláról a vászonra fröccsent,
 az agyveleje, ami nem kímélte
 egyszem fiát sem,
 a vitorlán kenődött el,

és elért az átkod:
 szabad vagyok és király.

Odavezetlek a trónomhoz.

VII.

Nem tartozom senkinek semmivel,
 csak neked.

Nem bírom törleszteni.

Hiába hazugság minden:
 a múlt, a hőstett, a harc, a vér,
 az életem most már csak miattad ér
 egy oboloszt.

Törlesztek –
 visszatértem hozzád,
 tiéd
 az időm, a trónom, a házam, az ágyam,
 a testemet csak neked adom,
 gyereket csak neked nemzek,
 vágyat csak neked enged
 az akarat.

Az a fonal eltéphetetlen.

Néha már boldog is vagyok,
 csak koncentrálnom kell...

De a Szörny, de a Szörny
 meglátogat álmomban,
 sima ölébe kap, megropogtat, legyűr,
 „úgyse győztél volna, Thészeusz”
 szuszogja a fülemben,
 miközben fulladozom az izzadságban,
 és ő boldogan horkantgat és nyökög,
 és fölém hajol, elbírhatatlan tömeg,
 és felriadok –

rettenve fordítom feléd a fejem.
 Te hortyogsz ágyamban,
 Ariadné,
 kedvesem,
 az athéni márvány a te szuszogásodat
 veri vissza...

VIII.

Mert kijuttattál a labirintusból,
 élve maradtam a holtak között,
 nem látott romlást se a testem, se a lelkem,
 a Bikaszörny nem sebezte fel ágyékom,
 nem járt bennem a szarva,
 hogy mint egy kihűlő báb terüljek el
 a jeges kereveten,

de azóta mégis egy eltéphetetlen fonal útvesztőjében bolyongok,
 aminek nincsen fala, így nincsen kijárata sem,
 egy útvesztő, ami bennem kezdődik és ott is ér véget,
 és aminek a közepén liliombűzös ágyadon
 kitérített, mindenre éhes szájjal
 te vársz,
 Ariadné. Te Szörny.

A kedves búcsúztatása

A test? Már tárgy. Súly van.
 Becsben tartjuk. Ez mindenünk.
 A lélek? Kint. Szárny suhan.
 A jég már levegő. Fény mindenütt.

A test? A bőr mint a pergamen.
 Nem íródik tovább.
 A lélek? Hóvirág tör elő
 a dermedt fűvön át.

A test? Átesszük. Emelem.
 Az arc egyre vékonyabb.
 A lélek? A jégben, a fényben
 rám köszön néhány múltdarab.

A test? Ráadunk minden
illő ruhát, amit kell.
A lélek? Párizs galambpár
az ablaka előtt énekel.

A test? Fekete cipzár alatt
olyan kicsi, olyan kevés.
A lélek? Ránk borul peremtől peremig
a mindenséget hívó februári fény.

Egy trauma elhantolása

Itt volt a seb. Érzem a nyomát.
Már nem erősebb. Nem sajnó tovább.

Éles fény ömlött hideg délután.
Bevérzett a lélek. Huszonöt éve már.

Gyerekként hajtottam asztalra a fejem,
emberként néztem fel. A világ izzott velem.

Tizennégy múltam. Tátongó szívemen
kárhozat. Kifosztás. Ki tette ezt velem?

A pokollal szemben állok huszonöt éve már.
Szemébe nézek. Várok. Szemembe néz. Vár.

Aznap éltem, mindmáig. A sebze zárva, zúzva.
Elmentem a halálig, naponta, újra, újra.

És ma reggel tapintom magamban a sebet:
itt volt. Már nincs itt. Marad a döbbenet.

Végül a konok türelem tett csodát!
És most csendben elhantolom azt a traumát.

A bölcsesség csak ez: maradj veszteg. Várj.
Az élet az idővel győz. És veszít a halál.

Megbocsájtás

Végtelen úrron át űzöm magam Hozzád.
Tanít minden lépés. Szólít a szíved, a szád.

Szemben állok veled – arc az arcra porlad.
Egyenként fejtem le rétegeid Rólad.

A gúny – régi pajzsod. Érdes. Felsebez.
Nézésed – rozsdás penge, maró vaslemez.

Alatta a makacs, konok hallgatásod
mint a méreg. Ez se Te vagy. Nem látod?

Végül jön a páncél. Elrejti a szíved.
„Józan érvek” – mondod. Acélszürke. Hideg.

Egyenként omlik le az összes máz és héj.
Rémült szívem kutat, a kezem keresgél...

Hol érintlek Téged? Mi az, ami Te vagy?
Végül megtalálom aranyló arcodat:

Egy gyerek arca! És a lélek: újszülött!
Ártatlan, mert így él: törvény alatt, fölött.

Már látom a gyermeket benned, a gyermeket, aki fél.
Engedd, hogy én is az legyek: kisebb a kisebbnél.

És tudom, hogy aki retteg, az bújik, menekül.
Fáj most látni Téged nélkülem, egyedül.

Te lennél, aki bántott? Kit minden idegem fél?
Testén páncél, karján fegyver? Messzibb egy idegennél?

Magamhoz szorítlak. Legalább magamban.
Érzem a bőröd, a szíved,
bú-tubb, bú-tubb, dobog. Lélegzel. Igaz a színed.

Magamhoz szorítlak. Magamba.
Nem gyűlölhettek tovább.
Ringatlak. Nézlek. Ahogy az Isten néz le most rád.

Színvonalas programokkal folytatódik az MVM Classic&Club koncertsorozat

Kiváló klasszikus és könnyűzenei koncertekkel várja idén is az igényes zenei programokra vágyó közönséget az MVM Classic&Club. Áprilisban az MVM Classic színpadán elsőrangú művészek különleges zenei viadalának lehetnek tanúi a klasszikus zene rajongói, júniusban pedig a filmzene szerelmeseit varázsolhatják el az MVM Club műsorában felcsendülő filmslágererek, amit hagyományosan a különféle zenei világokból érkező előadók találkozási tesztje még izgalmasabbá.

Az MVM által névadó szponzorként támogatott, 2024 óta töretlen sikernek bizonyuló MVM Classic&Club koncertsorozat különlegessége, hogy mind a klasszikus, mind a minőségi könnyűzene kedvelőit változatos produkciókkal örvendezteti meg. A sorozat egyik védjegye az előadói és műfaji sokszínűség, amelynek eredményeképpen egyedi és izgalmas zenei együttállások születnek.

Április 28-án a Pesti Vigadó Díszterme adott otthont a **Hegedű versus Zongora – Hangszerek viadala** című különleges produkciónak az **MVM Classic** színpadán.

A nem mindennapi koncerten **Balázs János** Kossuth- és Liszt-díjas zongoraművész, **Baráti Kristóf** Kossuth- és Liszt-díjas hegedűművész, **Farkas Gábor** Liszt-díjas zongoraművész, valamint **Pál István** „Szalonna” Liszt-díjas hegedűművész, érdemes művész és **Bandája** varázsoltak hamisítatlan zenei viadalt a színpadra. Az est ugyanakkor nem pusztán hangszerek virtuóz küzdelme értő művészek tolmácsolásában, hanem különböző műfajok és előadásmódok találkozása, „megmérettetése” is volt egyben. Itt fény derült arra is, hogyan fért meg egymás mellett egy népdal és annak klasszikus feldolgozása, vagy egy virtuóz hegedűdarab és a zongorás változata.

Az est házigazdjaként a közönség által már jól ismert **Bősze Ádám** zenetörténész humorral fűszerezett, avatott kommentárjai segítették a zenei élmény befogadását.

Az **MVM Club** következő koncertje **Filmslágererek à la Hot Jazz Band** címmel június 19-én a MOMkult szabadtéri színpadán ugyancsak izgalmas zenei találkozásokkal várja az igényes könnyűzenét szerető közönséget. A jazzrajongóknak a Kossuth-díjas zenekar neve önmagában is garantálja az emlékeztető koncertélményt, ami ezúttal filmzenei tema-

Kép forrása: MVM Zrt.

tikával, valamint Wolf Kati énekesnő és Pély Barna Máté Péter- és Artisjus-díjas énekes közreműködésével lesz még különlegesebb.

Az est házigazdája Seidl Dénes Junior Prima díjas trombitaművész, a Bartók Rádió szerkesztő-műsorvezetője lesz.

Az MVM Classic&Club ősszel is számos meglepetést tartogat a zenekedvelőknek.

További információ és jegyvásárlási lehetőségek:

<https://mvmclassicclub.hu/>